

at der muligtis herved kunde blive givet Stødet til en Udvidelse til Landet af den nu bestaaende frivillige Svendeproveinstitution, der saaledes som §. 27 staar i Næringsloven, kun er knyttet til Njøbstæderne. De her bestaaende officielle Kommissioner ere dog pligtige til at antage Enhver, der begjærer det, til Prøve, uden Hensyn til, hvor han har staaet i Være eller tidligere har opholdt sig, altsaa enhver Lærling fra Landet.

I det Fællesrepræsentationen som Bevis for, at den ikke ganske er tilfreds med alle Lovforslaets Bestemmelser, tillader sig at fremsende et Exemplar af dens Meddelelse Nr. 44, hvortil en Skrivelse af 17de September 1887 fra den til Indenrigsministeriet om Lærlingelovforslaget findes aftrykt; skal den dog her afholde sig fra yderligere Bemærkninger for ikke paa dette Tidspunkt at skabe Lovforslaget nogen ubetimelig Hindring. Dens Bemærkninger gjælde kun Forslagets §. 2, men dennes Forandring efter de her fremsatte Ytringer betragter den ogsaa som et afgjørende Hovedpunkt.

Rjøbenhavn, V., den 18de Februar 1889.

Verbødigt

B. B.

Philip Schou,
p. t. Formand.

Til Landsktinget.

Uagtet Udvalget tilfulde kan tiltræde den i Skrivelsen udtaalte Agtelse for virkelig Jagdygtighed hos Haandværkeren, saa har det dog ikke været i Stand til at erkjende, at en saadan allerede kan siges at være godtgjort af den, der har aflagt en foreskreven Svendeprove, eller at denne fremfor en anden Haandværker, der af en eller anden Grund ikke har aflagt denne Prøve, kan siges fortrinnsvis i sit Værksted at byde heldigere Betingelser for en Lærlings Uddannelse. Man kan ikke sige, at en Haandværker har godtgjort en virkelig Jagdygtighed ved at have aflagt en Svendeprove, eller at den, der ikke har aflagt en saadan Prøve, ikke har haft Leilighed til at godtgjøre Jagdygtighed eller antagelig Uddannelse i sit Jag; thi det maa erindres, at Svendeproven ofte kun viser Færdighed i en enkelt Retning af Jaget, og at den hyppig udføres under saa særlig gunstige Forhold, blandt Andet med Hensyn til den Tid, der kan anvendes paa dens Udførelse, at man ingenlunde kan sige, at den, der har gjort Svendestykke, ikke kan være en mindre god Svend.

Uagtet Udvalget desuagtet i fuld Maade kan ønske, at Læretiden stadig affluttedes med en Prøve, kan man dog ikke erkjende, at ved en saadan er Vedkommendes Dygtighed til at oplære Andre i det paaagjældende Jag godtgjort. Prøven kan nemlig væsentlig kun udvise Haandsfærdighed, men man kan besidde en saadan endog i høi Grad og dog mangle Evne til at lære Andre at tilegne sig den, og den godtgjør endnu mindre, at Besidderen deraf er i Stand til at være en god Veileder i det Meget, der udenfor Haandsfærdigheden behøves for at være en god Haandværker. Det er ogsaa kun i Virksomheder af mindre Omfang, at Mesteren kan give sig af med personlig at oplære Lærlingen i Haandsfærdighed, og i saa Fald er det lige gyldigt, om Mesteren selv en Gang har ved en Prøve godtgjort en saadan. Det følger da heraf, at en i sin Tid aflagt Svendeprove ikke er en Garanti for særlig Duelighed som Læremester eller for at have et velindrettet og veldrevet Værksted. Man vilde ved den omhandlede Bestemmelse paa en indirekte Maade ved Lov forandre de